

31. nedjelja kroz godinu A

Čuvaj dušu moju u miru kod sebe, Gospodine! (Ps 131)

Prvo čitanje

Malahija 1,14b – 2,2b.8-10

Ja sam velik kralj – govori Gospodin nad Vojskama – i strašno je ime moje među narodima. A sad vas opominjem, svećenici! Ako ne budete poslušali, ako ne budete k srcu uzeli da proslavite Ime moje – govori Gospodin nad Vojskama – kletvu ću na vas svaliti. Vi ste s puta zašli, učinili ste da se mnogi o Zakon spotiču, raskinuli ste Savez Levijev – govori Gospodin nad Vojskama. Zato učinih da vas preziru i ponizuju svi narodi jer se putova mojih vi držali niste, nego ste bili pristrani primjenjujuć Zakon. Nemamo li svi jednog oca? Nije li nas jedan Bog stvorio? Zašto smo onda jedan drugome nevjerni te skvrnimo Savez svojih otaca?

Drugo čitanje

1. Solunjanima 2,7b-9.13

Braćo i sestre! Bili smo među vama nježni kao majka što hrani i njeguje svoje dijete. Tako, puni ljubavi prema vama, htjedosmo vam predati ne samo evanđelje Božje nego i naše duše jer ste nam omiljeli. Sjećate se doista, braćo i sestre, našega truda i napora. Propovijedali smo vam evanđelje Božje i radili noću i danju da ne bismo opteretili koga od vas. Zato, eto, bez prestanka zahvaljujemo Bogu što ste, kad od nas primiste Riječ poruke Božje, primili ne riječ ljudsku, nego kakva uistinu jest, riječ Božju koja i djeluje u vama, vjernicima.

Evandjelje

Matej 23,1-12

U ono vrijeme: Isus prozbori mnoštvu i svojim učenicima: "Na Mojsijevu stolicu zasjedoše pismoznanci i farizeji. Činite dakle i obdržavajte sve što vam kažu, ali se nemojte ravnati po njihovim djelima jer govore, a ne čine. Vežu i ljudima na pleća toware teška bremena, a sami ni da bi ih prstom makli. Sva svoja djela čine zato da ih ljudi vide. Doista, proširuju zapise svoje i produljuju rese. Vole pročelja na

gozbama, prva sjedala u sinagogama, pozdrave na trgovima i da ih ljudi zovu 'Rabbi'. Vi pak ne dajte se zvati 'Rabbi' jer jedan je učitelj vaš, a svi vi ste braća. Ni oцем ne zovite nikoga na zemlji jer jedan je Otac vaš – onaj na nebesima. I ne dajte da vas zovu vođama jer jedan je vaš vođa – Krist. Najveći među vama neka vam bude poslužitelj. Tko se god uzvisuje, bit će ponižen, a tko se ponizuje, bit će uzvišen."

Za razmišljanje

Još je u 5. stoljeću prije Krista prorok Malahija svećenicima svoga vremena mnogo toga predbacivao: zbog svećeničkih propusta i zbog zapostavljanja službe i učenja došlo je do manjka strahopoštovanja i vjernosti i tako do propasti naroda. I Isus upozorava svoje učenike na lažnu pobožnost farizeja i pismoznanaca, koji ljudima govore što im je činiti, a unutra nose terete i ni prstom da maknu. Njihova je glavna namjera činiti djela da ih ljudi vide i dive im se: dopuštaju se nazivati "Rabbi" – učitelj i očekuju, da će se ljudi prema njima odnositi s respektom i poštovanjem. Njihovje cilj vladati, a ne služiti. Na taj je način Isus zacrtao jasnu liniju svojim učenicima, kako se moraju odnosno ne smiju ponašati. Tko želi slijediti Isusa, mora u zajednici vjernika živjeti sasvim drugačiji odnos. Jedan jedini je Rabbi – Krist, tek jedan je otac – Bog. Svi mi kršćani smo braća, bez podjele na bolje ili slabije stojeće, u više ili niže redove. Mi smo međusobno radikalno, od samih korijena, jednaki. Ne samo, da nijedan ne smije pokušati gospodariti i vladati nad drugima, svaki je od nas pozvan služiti drugome u zajednici. Posebno poslanje služiti imaju oni, koji su unutar zajednice preuzeli neku zadaću, neku odgovornost.

O taštini i samohvalisanju u Crkvi mogli bismo napisati čitavu knjigu. Težnja za moću, pozicijom, naslovima i posebnim postupanjem nije oslabila – uprkos Isusovoj jasnoj poruci. Baš su zbog toga Isusove izreke od jednake težine kao i tada: zbog ponašanja pojedinca i sama vjera stoji u igri, jer vjera i život iz nje su važni za odnose između nas ljudi. Kao djeca istoga Oca i nasljedovatelji jednoga Gospodina – Isusa Krista, nitko se od nas ne smije uzvisivati iznad drugih ili se dati uzvisiti. Samo je jedan dostojan uzvišenog mjesta i to je Bog sam. To moramo svaki dan nanovo promisliti, jer farizeizam i elitarno razmišljanje ostaju svakodnevna opasnost, posebno za one među nama, koji su na nekoj poziciji u Crkvi. Te je opasnosti već i prackva bila svijesna. Zato Pavao opisuje u poslanici Solunjanima sliku kršćanina, koji se s ljubavlju i majčinstvom brine za svoje sestre i braću u odgovornosti. Prema tome se i nama valja ravnati. Mi smo naime pozvani na službu ljudima s kojima živimo. Sve ostalo smijemo mirno prepustiti Bogu.